

Razmatranje: petak nakon Bogojavljenja

Neka razmišljanja koja mogu pomoći našoj molitvi tijekom ovih posljednjih dana božićnog vremena.

- Naše želje za osobnim iscjeljenjem
 - Isus, Božanski Liječnik, liječi nas
 - Dijalog s Kristom mijenja naše živote
-

LITURGIJA na početku godine pomaže nam razmotriti glavne manifestacije našega Gospodina. Nakon razmišljanja o početku Isusova javnog života u sinagogi u Nazaretu, danas čitamo izvještaj o čudu od velikog teološkog značaja. Dok je bio u jednom od gradova, dođe čovjek pun gube (Lk 5,12). Patnja od ove bolesti u to je vrijeme bila prava nesreća; ti su ljudi bili prisiljeni napustiti grad i nositi zvona kako bi najavili svoj dolazak, kako bi oni koji su bili zdravi, čuvši ih, mogli izbjeći opasnost od zaraze.

U ovom slučaju, međutim, gubavac hrabro dolazi pred našeg Gospodina i upućuje mu molbu ispunjenu vjerom: Kad je ugledao Isusa, pao je licem na zemlju i zamolio ga: 'Gospodine, ako hoćeš, možeš me očistiti' (usp. Lk 5,12). Svojim tjelesnim gestama i uvjerenjem svoje molbe ispovijeda Isusovo božanstvo i svemoć. Crkveni su oci gubu vidjeli

kao prikaz grijeha, pa tako stav gubavca postaje uzor i za nas. U našem samoispitivanju shvaćamo da nam je trajno potrebno ozdravljenje božanskog Liječnika. „Molba gubavca pokazuje da kada se predstavljamo Isusu nije potrebno držati duge govore. Dovoljno je nekoliko riječi, pod uvjetom da su popraćene potpunim povjerenjem u njegovu svemoć i dobrotu. Povjeriti se Božjoj volji zapravo znači prepustiti se njegovom beskrajnom milosrđu.“[1]

Gospodine, ako hoćeš, možeš me očistiti. Ovu molitvu možemo ponavljati s vjerom gubavca, svjesni da nas je naš Gospodin otkupio i da nam je spreman dati svoju snagu kako bismo bili dobra njegova djeca.

LITURGIJA CRKVE u posljednjim danima Božića povezuje priče o prvim Isusovim danima s pashalnim otajstvom, koje je cilj prema kojem vodi Utjelovljenje. Stoga smo sada potaknuti da razmislimo o Isusovoj moći iscjeljivanja bolesti, slici otkupljenja naših grijeha. *Isus pruži ruku i dotakne ga se govoreći: »Hoću, očisti se!« I odmah nesta gube s njega (Lk 5,13).* Isus ne samo da se ne ustručava razgovarati s gubavcem, nego ga i dotiče. Ne boji se zaraze; ne odbija kontakt s našom bijedom. Bolesnik doživljava Učiteljevo milosrđe i božansku učinkovitost kada čuje riječi koje se uvijek ponavljaju u sakramentu pokore: "Hoću, budi čist!"

„On je naš Liječnik i liječi našu sebičnost, ako dopustimo njegovoj milosti da prodre u dubine naše duše. Isus nas je upozorio da je najgora bolest licemjerje, ponos koji nas navodi da skrivamo vlastite

grijehe. Bitno je biti potpuno iskren sa svojim Liječnikom, objasniti cijelu istinu i reći: *Dómine, si vis, potes me mundáre*, Gospodine, ako hoćeš – a Ti si uvijek voljan – možeš me izliječiti. Ti znaš moju slabost; osjećam te simptome, patim od ovih drugih nedostataka. I mi mu pokazujemo svoje rane, s jednostavnošću; i gnoj, ako ima gnoja. Gospodine, ti, koji si izliječio toliko duša, pomози mi da te prepoznam kao božanskog Liječnika kada te imam u svom srcu ili kada te promatram u Svetohraništu.“[2]

Evandjelje svetog Luke nastavlja: *I zapovjedi mu: »Nikome ni riječi, nego otidi, pokaži se svećeniku i prinesi za svoje očišćenje kako propisa Mojsije, njima za svjedočanstvo.«* (Lk 5,14). Tijekom tri godine koliko su učenici živjeli uz Isusa, shvatili su, rekao je sveti Josemaría, da je „ponor zlobe, koji grijeh sa sobom donosi, premošten beskonačnom ljubavlju. Bog nije napustio muškarce i žene...

Ova vatra, ova želja da se izvrši volja Boga Oca o spasenju, ispunjava cijeli Kristov život, sve od njegova rođenja u Betlehemu. “[3] I mi možemo biti svjedoci kako nas je naš Gospodin ozdravio svojom beskonačnom ljubavlju.

NAKON OVOG ZANIMLJIVOG ČUDA, Isusov ugled proširio se po cijelom kraju. *Glas se o njemu sve više širio i silan svijet grnuo k njemu da ga sluša i da ozdravi od svojih bolesti* (Lk 5,15). Isus ne traži popularnost ili priznanje za sebe. *A on se sklanjao na samotna mjesta da moli.* (Lk 5,16). Isus nas uči da je molitva duša našeg apostolskog rada. „Moramo biti kontemplativne duše i stoga ne možemo napustiti svoje vrijeme molitve“, rekao je sveti Josemaría. „Sada se čini da imamo još veću obvezu da budemo istinske duše

molitve, velikodušno prinoseći Gospodinu sve što činimo i nikada ne napuštajući razgovor s Njim, što god se dogodilo. Ako se tako ponašate, bit ćete pozorni na Boga cijeli dan.“[4]

Utješeni milosrđem kojim Isus liječi gubavca, možemo s velikim pouzdanjem pristupiti sakramentima i našim vremenima mentalne molitve: „Zahvaljujući tim vremenima meditacije i usmenim molitvama te kratkim težnjama, možemo svoj dan, na prirodan način i bez ikakvog pokazivanja, pretvoriti u neprekidnu hvalu Bogu. Možemo ostati u njegovoj prisutnosti, baš kao kada zaljubljeni ljudi uvijek misle na osobu koju vole; i sva naša djela, čak i najsitnija, postat će ispunjena duhovnom učinkovitošću.“[5]

Možemo iskoristiti ovo vrijeme dijaloga s našim Gospodinom kako bismo ga zamolili da nam da molitvu koja preobražava naš život, baš kao

što je Isus preobrazio život gubavca u evanđeoskoj pripovijesti. Gospa će nam otvoriti vrata kontemplativnom dijalogu s Presvetim Trojstvom ako molimo: Gospodine, ako hoćeš, možeš me očistiti.

[1] Papa Franjo, Audijencija, 22. lipnja 2016.

[2] Sveti Josemaría, Susret s Kristom, 93.

[3] Isto, 95.

[4] Sveti Josemaría, Bilješke s propovijedi, rujan 1973.

[5] Sveti Josemaría, Susret s Kristom, 119.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/meditation/razmatranje-petak-
nakon-bogojavljenja/](https://opusdei.org/hr-hr/meditation/razmatranje-petak-nakon-bogojavljenja/) (25.03.2026.)